

Hồi thứ t

Hồi Ch ững Giáo

Tại Hứa Đô... Từ lúc tám đại Hoàng phi vô danh kiếm phái được hạ xuống, và thay bằng bức hoành sơn son thết vàng với ba chữ "Vô Thân giáo", giang hồ đều rúng động. Tất nhiên sự thay đổi một sớm một chiều này khiến cho thiên hạ đều nghi ngờ bên trong có uẩn khúc. Nhưng nghi mà không dám nói, bởi vì từ khi Vô Thân giáo xuất hiện trên chốn giang hồ, thế lực của họ càng lớn càng bành trướng, mà các nhân vật thành danh bên Hắc đạo tụ về, tạo thành một lực lượng hùng hậu, không ai dám đối mặt.

Huỳnh y giáo chủ, một nhân vật chưa từng nghe danh trên chốn võ lâm, bất ngờ hôm nay lại giữ chiếc ghế chủ tọa. Bình chọn giáo chủ "Vô Thân giáo". Mặc dù chỉ là lễ bình chọn chức vị giáo chủ một môn phái mới khai sinh, nhưng đã có bao nhiêu cao thủ hắc đạo về dự hội. Trong ngày hội sôi động ấy, có lẽ những kỷ viện nổi tiếng tại Hứa Đô là nhộn nhịp nhất, bởi một lễ những cao thủ hắc đạo, có lối sinh hoạt không giống những người Bạch đạo.

Ngày mai mới đến lễ hội chính bình chọn người có võ công siêu quần trong hắc đạo đảm nhận chức vị giáo chủ, nhưng ngay ngày hôm nay, cả kinh thành Hứa Đô rộn rịp hẳn lên, đèn treo khắp nơi; sáng rực một góc trời.

Trong khi đó tại một tiểu xá nằm chếch về phía đông Hứa Đô, một mỹ phụ ngồi bên khung cửa, dõi mắt nhìn khoảng không tịch mịch bên ngoài. Mỹ phụ ấy chính là Phụng Tiên, cạnh bên Phụng Tiên là Tĩnh Bình đang ngon giấc. Bao nhiêu sự biến xảy ra với Vô danh kiếm pháp đối với Tĩnh Bình ở vào lứa tuổi lên năm, đứa bé chẳng biết gì.

Phụng Tiên thở dài một tiếng áo nảo.

Bỗng nhiên cánh cửa tiểu xá mở ra, Đường chủ Đường môn Kha Chấn ác bước vào:

- Giáo chủ triệu hồi Phụng Tiên phu nhân.
- Hoàng Nhan Trổ giờ này triệu hồi bốn nương có việc gì?
- Kha mỗ không biết, nhưng phu nhân không đi không được.
- Bốn cô nương biết các người dụng Tĩnh Bình bức ép ta.

Kha Chấn ác thở ra:

- Hoàn giáo chủ có lệnh, phu nhân hãy thừa lệnh.
- Ta căm thù các người. Một ngày nào đó Vô danh kiếm chủ Vô Cát Vũ trở về, các người sẽ nói sao với người đây?

- Kha mỗ nghĩ rằng chẳng có ngày đó đâu.

Phụng Tiên đánh thức Tĩnh Bình. Tĩnh Bình dụi mắt.

Phụng Tiên nói:

- Tĩnh Bình... Hãy đi với nhũ mẫu.

Tĩnh Bình ngây ngô hỏi lại:

- Chúng ta đi đâu vậy nhũ mẫu?

Phụng Tiên vuốt tóc Tĩnh Bình:

- Con lúc nào cũng phải ở cạnh nhũ mẫu như bóng với hình Ta đi đâu con theo đó.

Kha Chấn ác lắc đầu:

- Không biết phu nhân bảo vệ Tĩnh Bình đến bao giờ nữa.

Phụng Tiên phớt lờ câu hỏi của Kha Chấn ác, nàng lạnh lẽo nói:

- Chúng ta đi!

Hai người rời tiểu xá, hướng về khu trang viên hậu viện phía sau.

Kha Chấn ác dừng bước khi đến bậc tam cấp dẫn lên toà lầu bát giác. Y đứng nép qua một bên.

- Hoàng giáo chủ đang chờ phu nhân bên trong nguyệt lầu.

Phụng Tiên nhếch mép:

- Hoàng Nhan Trở lại đòi hỏi bốn nương như lần trước, nhưng y chỉ thất bại lần nữa mà thôi.

Nói xong nàng bế Tĩnh Bình bước lên bậc tam cấp rồi mở cửa đi thẳng vào trong toà nguyệt lầu.

Phụng Tiên ngạc nhiên khi không thấy gã hồ mang Nha Trở mà thay vào đó một người ngồi chênh chếch trên chiếc ngai thường ngày họ Hoàng ngồi. Người đó lại trùm kín dung diện bằng một tấm lụa điều.

Phụng Tiên nhìn người đó hỏi:

- Các hạ là ai?

Người đó ngửa mặt cười sang sảng:

- Mỗ sợ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thấy chân diện mục hải hùng nên phải tạm thời che dung diện lại.

- Bốn nương chưa biết người, xin kiêu từ.

Phụng Tiên vừa nói vừa quay lưng trở ra. Nàng dợm bước thì cảm thấy tay chân mình như có những luồng khí vô hình, vô thanh kéo lại.

- Giai nhân sao vội vã bỏ đi như vậy. Giai nhân không muốn thấy mặt ta à? Và dám cãi lệnh Hoàng giáo chủ sao?

Y quay mặt vào trong cửa hậu, nói như ban phát mệnh lệnh:

- Bách Tinh Vô Diện Hoàng đàn chủ hãy ra đây đi.

Hoàng Nhan Trở trong bộ trường phục màu vàng ngêch từ cửa bên hông bước ra. Y khúm núm cúi đầu trước người che mặt:

- Chưởng giáo ban lệnh.

Không màng đến Hoàng Nhan Trở, người che mặt quay lại đối nhãn với Phụng Tiên.

Đối diện với hai ánh mắt rờn rợn, chẳng khác hai đốm sáng ma trơi từ hai hốc mắt của một chiếc khô lâu rọi ra, khiến Phụng Tiên phải lạnh cả cột sống.

Người che mặt nói:

- Giai nhân biết người này chưa?

Phụng Tiên gật đầu:

- Biết... bốn cô nương đến đây vì tuân thủ theo lệnh của Hoàng giáo chủ.

Người che mặt bật tràng cười the thé, rồi mới nói:

- Ngày mai Hoàng Nhan Trổ mới chính thức là giáo chủ Vô thần giáo. Còn bây giờ y vẫn là một hương chủ bình thường thôi. Mỹ nhân đã nghe lệnh Hoàng hương chủ tất không thể không nghe lệnh ta.

- Bốn nương vì bắt buộc nên phải chiều theo lệnh của Hoàng Nhan Trổ.

- Hoàng hương chủ bức ép mỹ nhân điều gì?

Phụng Tiên liếc mắt qua Hoàng Nhan Trổ:

- Không vì Tĩnh Bình, thì ta thà chết chứ không dễ cúi đầu trước họ Hoàng đâu.

Người che mặt liền chiếu ánh mắt vào Tĩnh Bình đang đứng cạnh Phụng Tiên:

- Bốn tòa thấy chân mạo của cô bé đứng cạnh mỹ nhân tục cốt hơn người, có thể trở thành đoá kỳ hoa của thiên hạ. Nếu mỹ nhân không nể hà, bốn tòa có thể gởi cô bé đó đến một kỳ nhân để hàm thụ võ học, sau này phát dương quang đại, làm chủ võ lâm thiên hạ.

Phụng Tiên nghiêm mặt.

- Đa tạ thành ý của các hạ, nhưng Tĩnh Bình không thể rời khỏi ta nửa bước.

- Sao lại rời không được chứ Chẳng lẽ mỹ nhân lại sợ bốn tòa hại cô bé đó à?

Người che mặt ngửa lên cười sang sảng tiếp:

- Ta không đụng đến cô bé của mỹ nhân đâu, vả lại còn có ý tốt nữa kia

- Phụng Tiên này chưa biết các hạ là ai, làm sao tin được.

- Phụng Tiên cô nương nói rất đúng, cô nương chưa biết ta, nhưng bốn tòa lại có quyền lực hơn hẳn mọi người. Được sự đỡ đầu của bốn tòa thì không một ai dám đụng đến Phụng Tiên và cô bé kia đâu.

Người che mặt vừa nói vừa thò tay ra sau lưng lấy một chiếc chuông to cỡ bàn tay đưa lên phía trước hỏi:

- Phụng Tiên cô nương biết vật này chứ?

Phụng Tiên thấy chuông vàng trên tay người che mặt, trong lòng không khỏi khẩn trương vô cùng. Làm sao nàng không biết chiếc chuông kia chính là "Đoạt hồn chuông", báu vật chấn lâm một trăm năm trước, giờ chỉ còn nghe trong truyền thuyết mà thôi. Có sao lại có trong tay nhân vật huyền bí này?

Phụng Tiên gật đầu:

- Ta biết Chiếc chuông trên tay các hạ chính là "Đoạt hồn chuông", oai lực có thể ví ngang với thiên binh vạn mã. Một tiếng chuông phát ra có thể lấy mạng trăm người.

Người che mặt gật gù:

- Kiến văn của Phụng Tiên cô nương thật uyên bác. Bốn tòa bội phục. Quả thật chiếc chuông vàng trên tay bốn tòa chính là Đoạt hồn chung, báu vật chấn võ thiên hạ, nhưng muốn sử dụng nó không phải là dễ, ngoại trừ bốn tòa mà thôi.

Người che mặt vừa nói vừa hướng chuông về phía cây tùng bên ngoài tòa lầu vọng nguyệt. Y lắc khẽ một cái, tiếng chuông vang nhanh, liền sau tiếng vang đó một đạo tử

quang bắn xẹt về phía cây tùng. Đạo tử quang quán tròn cây tùng và chỉ trong chớp nhoáng, cây tùng đã bị tiện thành năm khúc ngọt lịm mà chẳng có tiếng động nào phát ra. Cây tùng ba người ôm đổ sầm xuống, cát bụi toà? lên mù mịt.

Người che mặt nói:

- Vừa rồi bốn toạ chỉ mới thi triển hai thành khí lực cho Phụng Tiên cô nương thấy oai lực của Đoạt hồn chung.

Phụng Tiên nhìn ra cửa, lắc đầu:

- Thật là lợi hại.

Nàng quay trở lại đối mặt với người che dung mạo nói:

- Các hạ mời Phụng Tiên đến đây, biểu thị võ công nhằm mục đích gì?

- Phụng Tiên cô nương đã chứng nghiệm võ công của tại hạ, vậy thử đoán xem trên giang hồ có ai là đấu thủ của bốn toà không?

Phụng Tiên lắc đầu:

- Có lẽ không.

Người che mặt bật ra tràng cười kiêu hãnh rồi nói tiếp:

- Bốn toà bảo trợ cho Phụng Tiên cô nương thì ai dám đụng tới nàng chứ.

- Thật ra các hạ có ý gì?

Người che mặt chớp cặp ma nhãn rờn rợn:

- Khi bốn toà muốn, tất chiếm bằng được. Bốn toà muốn Phụng Tiên cô nương giúp bốn toà một việc trong ngày mai.

- Đó là việc của các hạ, Phụng Tiên này không màng tới.

Người che mặt bước xuống chiếc ngai, tiến thẳng về phía Phụng Tiên:

- Mấy ngày vừa qua, Hoàng Nhan Trổ đối xử với Phụng Tiên cô nương rất mực trọng thị, cô nương biết vì sao không?

- Do lệnh của các hạ.

Người che mặt gật đầu:

- Đúng như vậy. Đã được đối xử như vậy, cô nương phải nghĩ đến bốn toạ chứ. Bốn toạ không thích ai làm phật ý mình. Nếu người nào chống lệnh bốn toạ, sẽ chịu rất nhiều đau khổ.

Nghe chất giọng oang oang của người che mặt, Phụng Tiên có thể đoán được con người này, nói là làm. Nàng ngờ ngợ trong lời nói kia tiềm ẩn sự khùng bố kh'o lường.

Người che mặt chiếu ác nhãn vào Tĩnh Bình.

- Nếu Phụng Tiên cô nương cứng đầu, bướng bỉnh, kẻ đầu tiên phải bị hành xử để cô nương sáng mắt ra chính là cô bé này. Bằng như nghe lời bốn toạ, bốn toạ hứa sẽ thành toàn cho đứa hài tử này trở thành thiên hạ đệ nhất võ lâm.

- Nếu được như lời các hạ nói, Phụng Tiên sẵn sàng tuân phục những lời chỉ dụ do các hạ ban ra.

- Tốt lắm! Một lời nói ra, bốn ngựa khó theo. Bốn toạ tin Phụng Tiên cô nương.

Người che mặt quay lại nhìn Hoàng Nhan Trở:

- Hoàng hương chủ, hãy chuẩn bị hành trang đưa cô bé này đến thọ học võ công của Ngọc Diện thất tinh La Sát.

Phụng Tiên khoát tay:

- Hãy khoan... Ta muốn Tĩnh Bình ở bên cạnh mình một thời gian nữa.

Phụng Tiên vừa dứt lời thì có một người vận hắc y từ cửa hông bước ra thoăn thoắt.

Tiến ngay đến cạnh bên Tĩnh Bình nói:

- Cô bé này khí cốt hơn người, được lắm... Đại ca, muội muốn đào luyện nó sau này thành đạt võ học như muội.

Người che mặt ngửa mặt cười khanh khách:

- Đại ca cũng đang có ý đó, và còn chờ sự ưng thuận của người bảo mẫu.

Thì ra người mới đến chính là Ngọc diện thất tinh La Sát, thì quay sang Phụng Tiên:

- Người chê ta không xứng là sư phụ của cô bé này sao?

Thấy vẻ mặt loè loẹt của Ngọc diện thất tinh La Sát phảng phất những nét hung tợn, Phụng Tiên liền nhỏ giọng nói:

- Phụng Tiên không dám có ý đó, nhưng Tĩnh Bình từ trước đến nay nhất nhất đều ở cạnh ta. Sợ khi xa ta, nó sẽ không chịu.

Ngọc diện thất tinh La Sát nhếch mép:

- Với Ngọc Diện này, cô bé sẽ tuân phục mà thôi. Nó không nhận ta làm sư phụ thì thà huỷ diệt đi cho rồi.

Phụng Tiên nghe Ngọc diện thất tinh La Sát nói, lòng rối như tơ vò, vội vã kéo Tĩnh Bình vào sát mình. Nàng quay sang người che mặt:

- Ta đồng ý cho Tĩnh Bình theo Ngọc diện thất tinh La Sát đây, nhưng phải có sự bảo chứng của các hạ. Tĩnh Bình phải được bình an vô sự, và mỗi tuần ta được thăm Tĩnh Bình một lần.

Người che mặt liếc mắt qua Ngọc diện thất tinh La Sát:

- Ta nghĩ Phụng Tiên cô nương tình cảm rất gắn bó với Tĩnh Bình, sư muội chắc không nệ hà đối với nàng điều đó.

Ngọc diện thất tinh La Sát nheo mắt nhìn Phụng Tiên:

- Nể lời đại ca, bản nương đồng ý cho Phụng Tiên thăm đồ đệ, nhưng chỉ đến thăm mà không được nói gì cả.

Người che mặt gật đầu:

- Phụng Tiên cô nương đồng ý chứ?

- Ta đồng ý. Và các hạ có đồng ý bảo chứng Tĩnh Bình sẽ được bình an đến khi trưởng thành không?

- Bản toà bảo chứng.

Phụng Tiên quay xuống Tĩnh Bình:

- Tĩnh Bình.... con hãy lạy sư phụ, và đi theo người.

Tĩnh Bình hết nhìn nàng lại quay qua Ngọc diện thất tinh La Sát.

- Đồ đệ còn chưa quì xuống ra mắt ta?

Tĩnh Bình nhìn sang Phụng Tiên. Phụng Tiên vuốt đầu Tĩnh Bình bảo:

- Sư phụ của con là người tốt, con hãy lạy ra mắt người đi.

Phụng Tiên vừa nói vừa ấn Tĩnh Bình quì xuống. Tĩnh Bình bị bức ép đành phải quì lạy Ngọc diện thất tinh La Sát.

Ngọc diện thất tinh La Sát ngửa mặt cười nắc nẻ rồi cấp Tĩnh Bình nói lớn:

- Được lắm.... Ha.... Ha..... Ha.....

Ngọc diện thất tinh La Sát phi thân ra cửa toà nguyệt lâu. Phụng Tiên nghe tiếng Tĩnh Bình thét lớn:

- Nhũ mẫu....

Tiếng kêu của Tĩnh Bình khiến Phụng Tiên không đành lòng được, nàng chực điểm hải băng mình rượt theo nhưng người che mặt nhanh hơn đã khống chế mạch môn của nàng và nói:

- Phụng Tiên rượt theo làm gì, hãy để Ngọc diện thất tinh La Sát mang đồ đệ đi chứ.

Phụng Tiên bị khống chế kinh mạch, chẳng còn biết làm gì hơn chỉ đưa mắt nhìn theo Ngọc diện thất tinh La Sát mà lòng quặn đau vô cùng.

Nàng quay lại đối mặt với người che mặt:

- Các hạ là ai?

Người che mặt từ từ lột bỏ chiếc vuông lụa che chân diện của mình.

Phụng Tiên há hốc miệng, nếu không bị khống chế kinh mạch có lẽ nàng đã vận khí phi thân thoát chạy rồi. Đứng chôn chân một chỗ, Phụng Tiên chỉ phát ra những tiếng ứ ớ, rồi ngắt lịm.

oOo oOo

160 cung đăng treo thành từng chùm toà? sáng rực rỡ, đúng với cái tên "Thiên đăng kỷ viện" mà danh tiếng từ lâu đã có trên giang hồ. Khắp trung nguyên đâu đâu cũng đều nghe tiếng toà kỷ viện này, từ những bậc đại phú gia ở Kim Lăng đến các trưởng lão Thiếu lâm, Võ Đang đều biết, và cho tới những tên mặt hạng Cái Bang, cũng muốn ngấm ghé bước vào.

Tất nhiên trong kỷ viện có kỷ nữ, mà kỷ nữ ở Thiên Đăng kỷ viện thì nổi tiếng là những bông hoa tuyệt đẹp trên trần gian. Đứng đầu là vị chủ nhân sắc nước hương trời Cát Thị Khả Diễm.

Mặc dù chỉ mới ngoài tam tuần, nhưng với danh tiếng của Thiên Đăng kỷ viện, Cát Thị Khả Diễm được giới hào sắc đặt cho cái danh là Cát Thụ bà bà.

Cát Thị Khả Diễm nghe cái danh đó chẳng vui thích gì, nhưng cũng đành cười trừ khi ai đó xưng hô như vậy. Và để đối lại những kẻ có cách xưng hô đó, Cát Thị Khả Diễm không ngần ngại vét đến đồng xu cuối cùng trong hầu bao những tên hồ đồ đó, mặc dù thị tiếp đãi vẫn ân cần, tươi như hoa nở.

Cát Thị Khả Diễm ngồi trên trường kỷ trong tư thế nửa nằm nửa ngồi thì nghe hai tên hầu đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói:

- Hứa Đô kim tài Lập Du công tử đến.

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười, neho mắt với hai gã kỹ nữ đứng hầu hai bên mình, rồi bật ngồi lên sửa soạn lại xiêm y trắng muốt.

Lập Du công tử trong bộ trang phục phú gia đại tiệc, nội phần dây thắt lưng đính ngọc cũng chứng tỏ tài sản của y đứng nhất thành Hứa Đô rồi.

Tay phe phẩy quạt sau lưng có hai tên thuộc hạ đi đầu Hứa Đô kim tài Lập Du công tử thả bước vào kỷ viện Thiên Đăng như bước vào thư phòng của mình.

Hai ả kỹ nữ bước ra đón y tại cửa chính mỉm cười thi lễ:

- Công tử giá lâm.

Lập Du nhìn hai ả kỹ nữ, cười nửa mép tỏ thị là bậc đại gia, hào hoa phong nhã. Y phẩy quạt một cái rồi nói:

- Cát thị bà bà có ở đây không?

Một ả kỹ nữ lên tiếng:

- Phu nhân đang ở trong thư phòng, nếu công tử có chuyện cần, thị nữ sẽ bẩm báo với phu nhân.

Lập Du khoát tay:

- Không cần.... Để ta đến gặp bà bà được rồi. Hai người tiếp hai hộ vệ của ta.

Lập Du nói xong, gấp quạt, đỉnh đạc tiến thẳng vào trong toà kỷ viện "Thiên Đăng". Có lẽ y là khách thường xuyên ở đây, nên mọi đường đi ngõ ngách trong kỷ viện này Lập Du mới rành rẽ như vậy. Lập Du xăm xăm theo hành lang và dừng lại trước một bức hoành phi bằng ống trúc.

- Cát thị bà bà có thể tiếp Lập Du này không?

Cát Thị Khả Diễm tàng hắng, rồi mới lên tiếng:

- Thượng khách đến tìm bà bà, vinh hạnh cho Thiên Đăng kỷ viện lắm rồi. Mời vào... mời vào!

Lập Du vén rèm trúc bước vào. Hắn thoáng ngáy người khi thấy Cát Thị Khả Diễm nằm trên trường kỷ trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. Với tư thế nằm đó, Lập Du cảm nhận Cát Thị Khả Diễm đã đẹp, nhan sắc càng đẹp hơn, khiến lần đầu tiên y bị loá mắt trước sự khiêu khích của một giai nhân.

ý niệm trong đầu của Lập Du không qua khỏi cặp mắt tinh tường của Cát Thị Khả Diễm. Nàng ngồi lên, chỉ tay về phía chiếc đôn bên cạnh:

- Mời công tử !

Lập Du mỉm cười, phe phẩy chiếc quạt xua đuổi những ý niệm vừa bước vào phòng đến ngồi bên cạnh Cát Thị Khả Diễm.

Y khen tặng một câu chiếu lệ:

- Phu nhân hôm nay trông thật xinh đẹp.

- Đa tạ công tử quá khen, nhưng có lẽ đó chỉ là lời khen khách sáo mà thôi.

Lập Du khoát tay:

- Không dám... không dám. Đối với phu nhân, Lập Du đâu còn khách sáo nữa.

Cát Thị Khả Diễm rót rượu ra chén rồi đặt trước mặt y:

- Mời công tử.

Lập Du được mời rượu, lòng mở cờ bụng cả chén uống cạn.

Cát Thị Khả Diễm chờ cho Lập Du đặt chén xuống bàn mới nói:

- Thiên Đăng kỹ viện không thiếu giai nhân, mà công tử không chọn đặt ai, lại đến diện kiến bà bà chắc phải có ngẫu hứng gì đó.

Lập Du cười nửa mép:

- Phu nhân quả thật hơn người, Lập Du này du hành đến kỹ viện không phải vì những nàng kỹ nữ xinh đẹp, mà đến vì một việc khác.

Cát Thị Khả Diễm ngắm Lập Du:

- Đến kỹ viện không vì những nàng kỹ nữ, chắc là có việc nhờ đến bà bà. Nếu không có việc nhờ đến Cát Thị Khả Diễm chẳng lẽ công tử có ý muốn bà bà hầu tiếp sao?

Cát Thị vừa nói vừa bật cười khanh khách.

Lập Du khoát tay:

- Phu nhân đừng nghĩ như vậy.... Lập Du này không dám mạo muội đòi chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện hầu tiếp mình.

- Vậy là phải có việc.

Lập Du phe phẩy quạt:

- Tất nhiên...

- Hôm nay Hứa Đô Kim Tài đại công tử đến Thiên Đăng nhờ việc, xem chừng toà kỹ viện này oai danh quá đấy chứ.

- Việc tại hạ nhờ có lẽ chỉ mình phu nhân đảm đương được mà thôi.

Cát thị bà bà cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Có phải công tử muốn nhờ Khả Diễm tìm một danh xưng trong ngày mai?

Lập Du mở tròn hai mắt, rồi toét miệng cười:

- Tại hạ chưa nói mà phu nhân đã đọc được ý của mình. Phu nhân thật là tinh tường, thấy người đã đọc được ý. Bội phục... Bội phục....

- Công tử đừng khách sáo, chúng ta vào thẳng chuyện đi.

Lập Du tần ngần, tự rót rượu ra chén uống cạn rồi nói:

- Cả kinh thành Hứa Đô đều biết thanh thế họ Lập là một đại phú có tiếng trong thiên hạ, nhưng danh thì chưa có nên tại hạ muốn nhờ...

Cát Thị Khả Diễm tủm tủm cười:

- Công tử muốn nhờ Khả Diễm này giúp đoạt ngay chức vị chương giáo Vô thân giáo chứ gì?

Lập Du bật cười dòn, tỏ ra vẻ cùng đắc chí:

- Nếu đăng chức danh chương giáo Vô Thần giáo, Lập Du này có nằm mơ cũng không nghĩ tới, nhưng sợ...

Cát Thị Khả Diễm sửa lại tư thế ngồi nói:

-Ngày mai công tử cứ lên võ đài thi thố võ công, biết đâu người không kiếm được chức danh chương giáo Vô Thần giáo.

Lập Du cau mày:

- ấy... nếu tại hạ thị vào võ công của mình, e rằng chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Lập Du thở dài một tiếng tiếp:

- Chính vì tự biết mình không thể chiếm ngự võ đài bằng võ công nên mới đến nhờ phu nhân.

- Nhờ Khả Diễm này. Ta giúp gì được cho công tử chứ?

- Tại hạ nhờ phu nhân dùng kim tài mua giùm chức vị đó. Thật ra Vô Thần giáo phát dương quang đại từ Vô danh kiếm phái, coi như tại hạ mua lại toà Tổng đàn của Vô danh kiếm mà thôi.

Cát Thị Khả Diễm cau mày:

- Công tử nói chuyện như người lấy đồ trong túi của mình. Vô danh kiếm phái trước đây đã lấy lòng trong thiên hạ, mà bất cứ cao thủ nào muốn đăng cái danh ấy quả thật không phải dễ. Vô Danh kiếm phái được thay thế bằng Vô thần giáo, thì Vô Thần giáo đâu phải tầm thường. Huống chi ngày mai tại võ đài mình chứng võ công không thiếu cao thủ kỳ tài, và không biết chừng có cả những bậc kỳ nhân ẩn dật trong hắc đạo xuất hiện trở lại, việc dùng kim tài để mua danh, e rằng khó hơn việc mò kim đáy biển.

- Tại hạ biết khó khăn nên mới đến nhờ phu nhân.

Cát Thị Khả Diễm thở dài một tiếng, rồi tủm tủm cười:

- Công tử có bao nhiêu mà đòi mua chức danh, chương giáo "Vô Thần Giáo?".

- Mười nghìn lạng vàng.

Cát Thị Khả Diễm nheo mày:

- Số vàng ấy nhiều lắm, nhưng theo ta nó cũng chưa đủ mua chức chương giáo Vô Thần giáo. Nếu tính toán kỹ lại công tử sẽ được lợi quá nhiều nếu đắc cử chương giáo "Vô Thần Giáo". Mười vạn lạng vàng bỏ ra, công tử thu vào biết bao nhiêu.

Lập Du cúi mặt, nhìn chén rượu:

- Tại hạ có thể bỏ ra nhiều hơn số vàng ấy hai lần.

- Cũng quá ít.

- Thế bao nhiêu mới đủ?

- Một trăm ngàn lạng vàng, may ra Cát Thị Khả Diễm mới có thể sắp xếp được.

- Ai chà... nhiều như thế à?

- Số vàng đó không quá nhiều với công tử chứ?

- Tại hạ không đủ số đó đâu.

- Thế thì công tử có thể mua chức danh khác trong Vô Thần giáo cũng được. Thí dụ như Kim Tài hộ pháp. Với chức danh đó thôi, công tử cũng khiến thiên hạ phải nể mặt rồi.

Lập Du tần ngần.

Cát Thị Khả Diễm nói tiếp:

- Công tử nổi tiếng Hứa Đô thành là đại gia vọng tộc, lại có thêm chức vị Tổng tài hộ pháp Vô Thân giáo thì tất nhiên có rất nhiều điều lợi.

- Phu nhân giải bày những cái lợi đó coi.

- Công tử không thấy ư? Có thật công tử không nhận biết không?

- Lập Du này không có dạng cặp mắt tinh tường như phu nhân.

Cát Thị Khả Diễm nguyệt Lập Du:

- Với chức vị Tổng tài Vô thân giáo cùng với thế lực phú gia, thì còn ai sánh bằng công tử chứ. Biết đâu không chừng sau này, công tử lại dạng luôn ước mơ chức chủ giáo của mình.

Cát Thị Khả Diễm xuống giọng:

- Muốn thành nghiệp lớn không thể một ngày một buổi, biết mình biết người lo gì không thành đạt sau này. Bước đầu Lập công tử là Tổng tài, rồi từ từ sẽ tìm cách lên thế vị chủ giáo.

- Phu nhân nói rất chí lý.

- Thế thì công tử hãy tiến hành gom đủ số kim ngân. Với chức vị Tổng tài, bốn nương nghĩ số vàng chỉ độ năm chục ngàn lạng là đủ rồi.

- Phu nhân giúp giùm, Lập Du sau này không dám quên.

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười:

- Bốn nương chúc mừng cho công tử.

Ngoài cửa tiếng ả kỹ nữ đã thốt lên:

- Bẩm báo phu nhân có Giang Tô nhất phú Trâm Lãi công tử diện kiến.

Cát Thị Khả Diễm quay sang Lập Du:

- Hôm nay có lẽ ta phải đón rất nhiều khách, đều là những bậc đại phú trong giang hồ. Cảm phiền công tử.

Lập Du khoát tay:

- Không có chi.... Phu nhân lo giùm cho tại hạ là tốt lắm rồi. Có thể cái gã Trâm Lãi này cũng cùng mục đích với tại hạ, mong phu nhân nghĩ đến tại hạ trước.

- Công tử không phải lo. Bốn nương đã hứa thì sẽ chu toàn.

Lập Du mỉm cười âu tình, rồi đứng lên ôm quyền:

- Xin cáo từ..

Cát Thị Khả Diễm đưa Lập Du đến ngang cửa, nói với ả kỹ nữ:

- Người hãy đưa Lập công tử đến Ngũ Đẳng tuý lầu phục vụ ngài.

ả kỹ nữ khom người:

- Xin tuân lệnh phu nhân.

Thị quay lại Lập Du:

- Mời công tử...

Lập Du quay lại Cát Thị Khả Diễm:

- Một lần nữa đa tạ phu nhân.

Cát Thị Khả Diễm gật đầu.

Khi Lập Du và kỹ nữ khuất dạng sau hành lang, Cát Thị Khả Diễm quay vào phòng. Ngồi trở lại trường kỷ trong tư thế cũ, Cát Thị Khả Diễm suy tư, rồi buông một câu lạnh nhạt:

- Đúng là một lũ có tiền háo danh.

Rót rượu ra chung nhỏ, Khả Diễm nhấp từng ngụm như muốn thưởng men nồng. Uống cạn chung rượu đó, nàng mới lắc chuông buông lệnh:

- Mời Giang Tô đại phú công tử vào.

o0o